

Sorsfordító döntések – 8.

Bizakodás vagy szorongás

Nágocs, 2013. február 16.

„Az emberektől való félelem tört vet; de aki bízik az Úrban, kiemeltetik.” (Péld 29,25)

Ismét nagy tisztelettel és örömmel köszöntelek, kedves Olvasó. Fogadd szeretettel az újabb témáról készült rövid összefoglalót. Őszintén kívánom, hogy legyen életed és lelki egészséged öre Isten Szava. Jelen sorozat pedig támogassa értékes elveid építését, mely jellemed pótolhatatlan gerince lesz.

Bevezetés

Jó annak, aki optimistán tudja szemlélni a legnehezebb helyzeteket, sőt a megoldások felé ügyes lépéseket talál – szokták mondani. Az ilyen egyén „irigylésre méltó”. Amikor először beszélek nektek erről a témáról, életemben különös aktualitása is van. Harmadjára futok neki olyam műtétnek, amitől félek. Az első két alkalmat ugyan egyéb betegségem miatt kellett visszamondanom, de most sem a legszebb élményeimre készülve indulok útnak. Van, akinek könnyebben megy, én pedig szorongok. Két nap múlva beülök egy igen nagy tudású szájszész fogászati székébe Szekszárdon, hogy kiműtse két alsó bölcsességfogamat. Igen ferdén nőnek az előtte állók felé, és romlanak az előtte álló fogak, így nem lehet megjavítani őket. A nehézségemhez még hozzájárul az is, hogy semmilyen fájdalmat eddig nem tapasztaltam e fogaim miatt, mégis halaszthatatlanná vált a műtét. Kénytelen vagyok előre tudatosan eltervezni, hogy mit kel éreznem majd hétfőn a fogorvosi székben, és hogyan kell bizakodó tekintettel segítenem az orvos munkáját. E kérdésben is tanulom a bizakodó hozzáállást a szorongás fel-feltörő érzéseiével szemben. Ez döntés kérdése is, nem csupán érzelmeink játéka.

A szorongásról és a reménységről

E cím alatt csak néhány olykor kevert okot említek azok közül, amelyek szorongást, félelmet váltanak, válhatnak ki belőlünk. Amióta nem az Édenben élünk, azóta folyamatos bonyodalmakkal kell megküzdenünk.

Melyikünk ne hallott volna éhezésről, szegénységről? A **megélhetés nehézségei** az emberek többségének okoznak napi gondokat, félelemben, stresszben élnek. Salamon barátja, Agur hosszú évek alatt láthatta a szegénység okozta szorongást, a gazdagságot sem tartja kevésbé félelmetes dolognak. Így ír erről: „*Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel. Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével!*” (Péld 30,7–9)

Egy éjjel Jézus tanítványai **csalódottan**, teljesen **összezavarodva**, **elhagyatottan**, **magányosan**, **bizonytalanul** hajóztak a Genezáreti tavon. Mesterük visszautasította a tömeg istenítését, királlyá kiáltását. A körülmények miatt félelmük egyre fokozódott. „*Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk ment Jézus, a tengeren járván. És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren járt, megrémültek, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltoztak. De Jézus azonnal szólt hozzájuk, mondván: **Bízzatok; én vagyok, ne féljetek!***” (Mát 14,25–27)

Sokszor szembesülünk azzal, hogy ez előttünk álló kötelességek, megbízások nagyobbak, mint amire mi képesek lennénk. Többször lehet **keves a feladathoz szükséges tudásunk, képességünk és bátorságunk**. Ez a helyzet szintén adhat okot szorongásra, félelemre, de ha a bizakodás oldaláról tekintünk az előttünk álló kihívásra, Isten szívesen mellénk áll, és kipótolhatja hiányosságainkat. „*Most azért eredj, elküldelek téged a fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból. Mózes pedig mondta az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Egyiptomból?* (2Móz 3,10–11) Mózes itt nem csak a feladattól félt, hanem benne dolgozott még **a büntudat** is, hiszen Egyiptomból gyilkossága miatt menekült el. Akkori nagy bűne után másnap két veszekedő ember közül az egyik megkérdezte tőle: „*Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megölted az egyiptomit? Mózes pedig **megfélemlék** és mondta: Bizony **kitudódott a dolog**. A fáraó is meghallotta azt a dolgot, és Mózes halálra kereste. De elfutott Mózes a fáraó elől és lakozott Midián földén; leült pedig egy kútnál.*” (2Móz 2,14–15)

Jézus rettegéseit, gyötrődéseit is meg kell említenünk. Keresztáldozata előtti utolsó éjszakáján dőlt el az a kérdés, hogy bennünket, elveszett embereket, drága szeretett teremtményeit meg tudja-e váltani. Félt amiatt,

Rólád van szó – Bizakodás vagy szorongás?

hogy elég erős lesz-e másokért szenvedni és meghalni. Féltett bennünket, és félt. Magunk és félünk a szenvedésektől, a betegségektől, a haláltól. Hogyan lett úrrá ezeken a rossz érzéseken? „*És maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni. És mondta nekik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok. És egy kevéssé előre menvén, a földre esett, és imádkozott, hogy, ha lehetséges, múltjék el tőle ez az óra. És mondta: Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.*” (Márk 14,33–36)

A jövő bizonytalansága miatt sokan szeretnék félelmeiket oldani. A szenvedélyek, függőségek egyre nagyobb teret hódítanak, hogy felejtünk, de a bátrabbak keresik a jóslatokat, horoszkópokat, és még ki tudja, hogy mit. Talán úgy vannak az emberek, hogy a biztos rosszat tudni még mindig jobb, mint a bizonytalanság. És még hátha valami jó következik? Ettől függetlenül a jövő bizonytalanságai miatt egyre többen szorongnak és félnek: „*És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog. Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.*” (Luk 21,25–26)

A fenti felsorolás távolról sem a teljes. Egy területet még megemlítenék: A szorongásaink adódhatnak mások igazságtalansága, bántása, akár a történelemből már ismert üldözések miatt is. Ekkor sem hagy magunkra a jó Isten: „*Amint közeledett a fáraó, Izráel fiai felemelték szemeiket, és íme az egyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai.*” (2Móz 14,10)

Példakép

Jézus búcsúzik a tanítványaitól: „*Íme eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok lesz; de biztatok: és meggyőztem a világot.*” (Ján 16,33–33)

Nem vagyunk árvák. „*És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akít a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok.*” (Ján 14,16–18)

A zsidó nép egyiptomi rabszolgaságából új hazájuk határainál táborozott. A kiküldött 12 kém visszatérőben beszámol az ott tapasztaltakról, és a tényekhez hozzáteszik saját bizakodó vagy szorongó véleményüket. Ez utóbbi oda vezetett, hogy többen Istenről igen nagy dolgokat hazudtak. A következmény rendkívüli volt: Isten értetlenül áll, egészen pontosan nem szereti, ha róla hazudnak, vele szemben bizalmatlanok. Isten megígérte választott népének, hogy a honfoglalás idején is velük lesz. A zsidóknak hitetlenségük és szorongásaik miatt 40 évet kellett vándorolniuk a pusztában, ott nagyon sokan meghaltak. Az idősebbek közül csak a két bizakodó kém maradt életben és foglalhatta el új hazáját. **Érdeemes tudatosan döntenünk a bizakodás mellett.**

„*És visszatértek a föld megkémleléséből negyven nap múlva. És mentek, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vittek nekik és az egész gyülekezetnek, és megmutatták nekik a földnek gyümölcsét. Így beszéltek neki, és ezt mondták: Elmentünk arra a földre, amelyre küldtél minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! Csakhogy erős az a nép, amely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. Amálek lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok voltak a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok voltunk... Vajha megholtunk volna Egyiptom földén! Vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! Miért is visz be minket az Úr arra a földre, hogy fegyver miatt hulljunk el, feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-e nekünk visszatérnünk Egyiptomba?*” (4Móz. 13,26–30, 32., 34., 14,2–3)

„*Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, akik a földnek kémlelői közül valók voltak, meghasogatták ruháikat. És szóltak Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, amelyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmuk, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük! Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodott, hogy megkövezzék őket: megjelent az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának... Mert az Úr mondta nekik: Bizonyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.*” (4Móz14,6–10; 26,65)

A témához illeszkedő igeversek

Zsolt. 115,9–11; Mát 6,25–36; 14,28–31; 1Móz. 3,8–10; 43,18; Jób 3,3–4; Márk 16,5–8; Zsid. 2,13–15; 1Ján. 4,17–19; Mát 6,25–34

www.banhiditibor.hu

